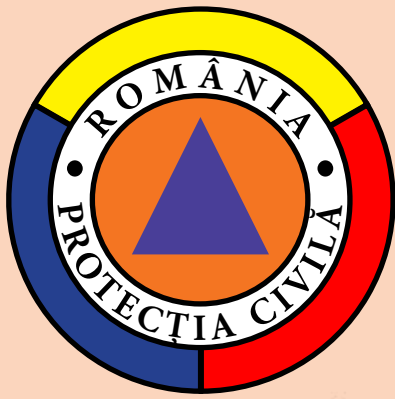

INSPECTORATUL GENERAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

numărul 3 / 2021

protecția *civilă*

ISSN 1223 - 575X

COPYRIGHT:

Reproducerile sunt autorizate cu condiția nominalizării autorului și revistei.

Opiniile și informațiile publicate reflectă dreptul autorilor la exprimarea liberă și nu angajează răspunderea editorului sau a redacției.

Revista apare trimestrial.

CUPRINS:

EROI ÎN MISIUNE INTERNAȚIONALĂ - 4

ZILE DE FOC ÎN GRECIA - 8

DIN SIBERIA, CU TRISTEȚE - 12

COMORI GĂSITE DE PIROTEHNICIENII IEȘENI - 14

ECHIPAJELE CBRN ȘI RESTUL LUMII - 16

UN PIROTEHNICIAN TALENTAT - 18

UN PROFESIONIST PASIONAT DE VIAȚĂ - 20

ÎN AJUTORUL ALTOR ȚĂRI - 22

REDAȚIA

redactor șef:

colonel Daniela SILVI

redactor:

colonel Daniela SILVI

corector:

plutonier adjutant șef Daniel MĂRGELATU

fotoreporter:

plutonier adjutant Claudiu BRANISCHI

distribuție:

Nicoleta NIȚU

pag. 24

numărul 3 / 2021

MĂRILE INTRĂ LA APĂ - 24

CRONICA UNUI DEZASTRU NUMIT „GRIPA SPANIOLĂ” - 26

DRUMUL VACCINULUI - 28

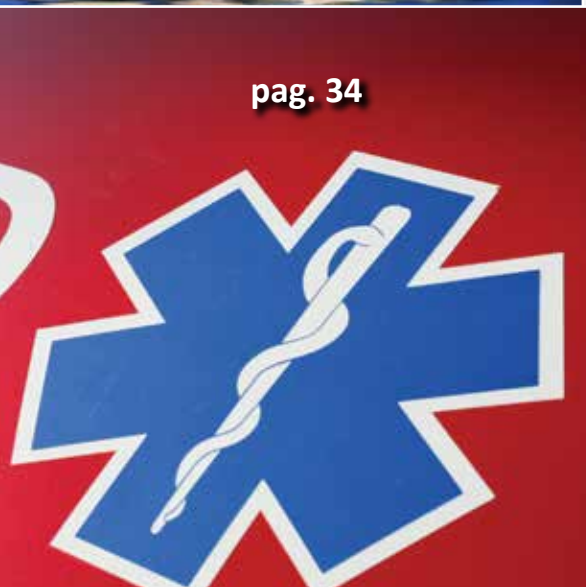
LECȚII ÎN TABĂRA MILITARĂ AIRSOFT DE LA AGAFTON - 30

IN MEMORIAM: „PE AICI NU SE TRECE!” - 31

O INVENȚIE „EXPLOZIVĂ” - 32

31 DE ANI DE SMURD - 34

ZIUA MONDIALĂ A INIMII - 35

EROI ÎN MISIUNE INTERNAȚIONALĂ

Urmare a activării Mecanismului European de Protecție Civilă, Guvernul României a decis acordarea unui ajutor umanitar extern de urgență, pentru autoritățile elene.

În data de 5 august 2021, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, în calitate sa de punct național de contact, a primit din partea Centrului de Coordonare a Răspunsului la Urgență al Comisiei Europene (ERCC), prin intermediul CECIS, solicitarea autorităților din Grecia pentru acordarea de asistență internațională, având în vedere situația de urgență generată de extinderea incendiilor de pădure pe teritoriul elen.

Cu sprijinul Departamentului pentru Situații de Urgență, un modul de intervenție specializat în stingerea incendiilor de pădure a fost dislocat în Grecia pentru a

putea sprijini salvatorii eleni în zonele puternic afectate de incendii. Acest modul a fost format din 112 pompieri salvatori cu 23 de autospeciale - șase autospeciale de stingere incendii de pădure, două cisterne, un centru de comandă, patru containere multirisic, un generator, două tabere mobile, un autocar de intervenție, două microbuze, patru autospeciale de primă intervenție și comandă.

Autoritățile elene au avut un rol principal în coordonarea întregii misiuni, acestea fiind responsabile de configurarea planului de intervenție, gruparea numerică a forțelor și efectivelor care au alcătuit un modul pregătit în a acționa în vederea limitării răspândirii incendiilor de vegetație.

Misiunile din Grecia au fost o lecție și pentru salvatorii

români, fiind nevoiți să acționeze pe un teritoriu în care incendiile de vegetație și fond forestier se manifestă diferit față de ce au întâlnit la noi în țară. Astfel de incendii nu pun în pericol numai vegetația și fondul forestier, ci și vietățile a căror viață poate fi mistuită în numai câteva secunde.

Încă de la sosirea colegilor noștri în zonă, una dintre activitățile derulate cu prioritate a constat în identificarea surselor de apă (hidranți, lac, râu/pârâu) pentru alimentarea mașinilor de stingere. Pentru a avea o imagine de ansamblu, colegii noștri au efectuat recunoașteri din aer a zonei respective, cu ajutorul dronei. În tot acest timp, s-a menținut o legătură permanentă cu ofițerul elen delegat în asistarea și buna desfășurare a întregii misiuni derulate de salvatorii români.

În prima zi, militarii au intervenit în zona Spathari din insula Evia. Având în vedere temperaturile ridicate și condițiile de lucru, pentru a evita suprasolicitarea personalului, schimbarea turei a fost planificată să se realizeze la șase ore.

În data de 11 august, pompierii din România și Moldova au făcut echipă în insula Evia, acțiunile de lichidare a incendiilor continuând în zonele Spathari și Kalivia.

Cei 108 pompieri au revenit în țară, în data de 16 august. A fost organizată o festivitate pentru a-i onora pe cei care au intervenit în sprijinirea omologilor eleni.

În data de 19 august 2021, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, a primit o altă solicitare a autorităților din Grecia pentru acordarea de asistență internațională, având în vedere situația de urgență generată de extinderea incendiilor de pădure pe teritoriul elen.

Un modul de intervenție specializat în stingerea incendiilor de pădure a fost dislocat în Grecia pentru a putea sprijini salvatorii eleni în zonele puternic afectate de incendii.

În data de 20 august, 142 de pompieri din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, Unitatea Specială de Intervenție în Situații de Urgență, București-Ilfov, Alba, Argeș, Bihor, Cluj, Dolj, Giurgiu, Hunedoara, Sălaj, Mehedinți, Mureș, Neamț, Prahova, Suceava, Vâlcea și Timiș, cu opt autospeciale de stingere incendii de pădure, trei cisterne, un centru de comandă, două containere Multirisc, un autocar de intervenție, precum și alte mijloace de sprijin logistic, printre care și o dronă, au plecat în statul elen.

Pompierii români au ajuns cu bine în Grecia și și-au stabilit baza la nord de Atena, în zona Elefsina.

În prima zi, pompierii români au avut misiunea de a asigura protecția a trei localități din zona Attica. Salvatorii au acționat pentru limitarea flăcărilor astfel încât propagarea incendiilor să nu pună în pericol comunitățile.

Autospecialele pentru stingerea incendiilor de pădure și-au dovedit utilitatea, ajungând în apropierea zonelor afectate, unde pompierii români și eleni au intervenit pentru localizarea și lichidarea focarelor ascunse, rămase în urma incendiilor devastatoare.

La solicitarea ofițerului de legătură elen, forțele și mijloacele române au fost dislocate în două zone distincte, respectiv zona Kryftes și zona Vilia. Opt autospeciale de stingere, trei cisterne, un camion de intervenție cu rezervă de apă, un UTV, cinci autospeciale de primă intervenție și comandă, un container multirisc și o echipă pentru monitorizare aeriană (dronă), au fost prezente în cele două zone. De asemenea, în zona Vilia a fost prezent și asistentul medical din cadrul modulului, totalizând 61 de pompieri militari, cu 18 mijloace de intervenție. Misiunile pompierilor militari români au constat în limitarea propagării flăcărilor, lichidarea incendiilor izbucnite la locuințele din zonă, precum și în menținerea unei linii de protecție între frontul de incendiu și zonele neafectate. De asemenea, la solicitarea autorităților elene, cisternele pompierilor români au alimentat autospecialele de stingere ale colegilor greci.

Misiunea în zonă a fost asigurată și pe parcursul întregii nopți. Echipajele pompierilor militari români au monitorizat în permanență și au asigurat protecția Mănăstirii Ekklesia Profitis Ilias, înconjurată de flăcările uriașe. Astfel, 11 militari, cu o autospecială de stingere, o cisternă, un autoturism de teren și un UTV (vehicul de

teren) au rămas până dimineață. Mănăstirea, cu toate construcțiile sale (biserică, paraclis, trapeză, pangar, chilii și anexe), a fost predată în siguranță măicuțelor care trăiesc acolo.

După zile întregi de luptă cu incendiul din regiunea greacă Vilia, în data de 26 august, ultimele echipaje ale pompierilor militari români s-au retras din zona respectivă în baza de operații a modulului român, din localitatea Eleftina.

În data de 27 august, ofițerul de legătură elen a direcționat toate forțele române disponibile în zona localității Megara, unde pompierii militari au desfășurat misiuni de supraveghere, monitorizare și lichidare a focarelor ascunse. Echipajele noastre au fost împărțite în trei sectoare de intervenție, toate misiunile fiind realizate în cooperare cu pompierii eleni.

La fața locului, a fost operaționalizat Punctul de comandă mobil, pentru o coordonare optimă a echipajelor din teren. De asemenea, echipa de monitorizare aeriană a activat drona și a desfășurat activități specifice. Alături de specialiștii români, a ridicat o dronă și o echipă de monitorizare aeriană elenă.

Toate misiunile au fost executate în strânsă legătură și bună colaborare cu pompierii greci.

Cei 142 de pompieri salvatori s-au întors acasă, în ziua de 30 august. După o misiune care a durat 10 zile, timp în care au ținut piept incendiilor din regiunile Vilia și Megara, pompierii salvatori plecați în sprijinul omologilor eleni, au revenit în țară.

La fel ca și prima dată, s-au întors toți sănătoși!

Cinste vouă, dragi colegi!

autor: colonel Cristian RADU, IGSU

Zile de foc în Grecia

Partea I

E joi după amiază, norii și vântul încep să își facă simțită prezența după câteva zile toride în micul orașel de câmpie.

În depărtare abia se percep sunetele unor tunete și nori negri încep să se strângă în brațe la orizont deasupra dealurilor dinspre apus, când telefonul lăsat pe masă sună strident. Este de la serviciu.

Răspund și aflu că trebuie să plec în misiune internațională de sprijin pentru gestionarea situațiilor de urgență generate de incendiile de pădure și vegetație uscată din statul elen.

Încep, pe repede înainte, ultimele pregătiri, îmi strâng în brațe copiii și soția, îi îmbărbătez că am să revin, ca de fiecare dată, sănătos și mulțumit că am putut ajuta oameni aflați în grea încercare. Îi sărut pe fiecare și plec spre serviciu ajungând la ora stabilită, alături de alți camarazi din județ, care vom face parte din detașamentul

special românesc. Primim ultimele detalii și pornim într-o misiune ce se va întinde pe mai multe zile.

Drumul până în Grecia a fost unul diferit de această dată, față de cel pe care îl parcurgeam alături de cei dragi în concedii.

Avem o misiune nobilă: aceea de a salva viețile și bunurile materiale din fața incendiilor. După sosirea în Grecia, ne stabilim tabăra în apropierea Atenei.

Focul joacă feste ajutat de prietenul său, vântul. Când zici că ai reușit să limitezi un focar, un altul începe și îți râde în spate, la câțiva zeci de metri.

Albastrul cerului a fost schimbat de degajările de fum într-o culoare roșiatică, iar aerul, uneori, devine irespirabil. Nu lăsăm noi fumul, fratele cel mic al focului, să își facă de cap!

Situația din insula Evia pare scăpată de sub control. Noi am primit misiunea de a ne deplasa spre insulă, în sprijinul pompierilor eleni.

Trecerea cu feribotul am realizat-o pe seară pentru a nu crea și mai mult panică printre cetățenii și turiștii care părăseau insula în grabă pentru a-și salva viețile. Localnicii plângeau că au pierdut agoniseala de o viață...

Unul dintre camarazi observă într-un colț al feribotului o bătrânică care plângea: nu știa nimic de copii și nepoți. Pompierul român a luat-o de brațe, i-a șters lacrimile și a condus-o spre translatorul care ne însoțea. Acesta se interesează și află că familia doamnei va ajunge cu următorul feribot. Femeia îi mulțumește în limba greacă colegului nostru.

Ne așteptam să vedem stelele, să ascultăm cum vaporul taie valurile mării, dar cerul roșiatic și mirosul de vegetație arsă ne trezește din mica visare.

Ajungem pe insulă, ne stabilim punctele de lucru în apropierea unei mănăstiri și fixăm ultimele detalii pentru a doua zi. Primim binecuvântarea preoților pentru a reuși în această misiune.

Răsăritul soarelui, înconjurat de norii groși de fum, ne găsește deja în dispozitiv. Va fi, cu siguranță, o zi plină! Sperăm că, în sectorul încredințat, vom reuși localizarea și lichidarea incendiului.

Deși în zonă sunt preconizate temperaturi de peste 40 de grade, briza mării și vântul care a scăzut puțin în intensitate după amiază ne ajută să limităm focul, după 10 ore de muncă.

Din aer suntem ajutați de elicoptere și aeronave de diferite capacități, care împrăștie cantități mari de apă.

Soarele începe să coboare spre asfințit și deși oboșiți, suntem bucuroși că focul și vântul nu au reușit să își facă de cap în prezența noastră.

Povestea continuă ...

Partea a-II-a

După ce soarele își aruncase mai bine de un ceas ultimele raze asupra insulei, transpirați și cu funinginea pe față, ne strângem dispozitivul de intervenție. Suntem osteniți, dar mulțumiți că am putut lichida focarele incendiului din sectorul încredințat.

Abia aștept să vorbesc cu cei dragi acasă, să le spun că totul e OK și cum am găsit în apropierea unui copac arzând un cuib de păsărele care nu puteau să zboare. Cum le-am luat și pus în săculețul primit de la cel mic ...

Ne urcăm în autospecială și se îndreptăm pe drumurile șerpuite ale dealurilor spre punctul de lucru temporar. În apropierea acestuia suntem întâmpinați de câțiva bărbați localnici, care ne aplaudă că am reușit să limităm propagarea incendiului. Zâmbim, oboșiți.

Ne pregătim materialele necesare pentru a doua zi și apoi avem timp liber. Sun în țară, iar cel mic răspunde și strigă: „Mami, mami, e tati la telefon!”

Cei dragi vor să afle cum e: „Au fost flăcări mari? E fum gros? Au reușit oamenii și micile animale să fugă din fața văpăii?”

Îmi povestesc fiecare ce au făcut și ce au văzut la știri peste zi și aflu că:

* în Zakyntos un avion, de tipul Pezetel, utilizat la localizarea și lichidarea focarelor s-a prăbușit, pilotul scăpând cu viață;

* mănăstirea Sfântul David, aflată în nordul insulei a rămas neatinsă de flăcări, deși totul în jurul ei a fost făcut scrum;

* mâine în zonă este cod galben de caniculă, temperaturi prognozate între 34 – 39 grade celsius și vântul va bate la rafală între 24 – 39 km/h.

Stelele își aruncă, din când în când, ochii spre noi, prin fumul de deasupra insulei. Vântul, poznaș cum îl știm, se ascunde. Țărâtorii din copaci tac pentru câteva clipe. Reușesc să aud foșnetul frunzelor din apropiere. Spre miazănoapte cerul e mai aprins, înseamnă că în acea zonă sunt flăcări puternice.

Cu gândul la cei dragi și cu speranța că vom reuși la fel ca azi să stingem incendiile, să limităm pagubele, adorm.

Noaptea a trecut foarte repede, zorii ne găsesc deja în autospeciala de intervenție pe drumul spre alte focare când, deodată, aud zgomotul produs de un elicopter.

Cum pasiunea de aviație nu dispăre niciodată, deschid telefonul pe aplicație și observ că în zonă vine un elicopter de tipul Erickson S – 64 E – N218AC.

Ajungem aproape de vârful dealului, în sectorul de stingere repartizat, este fum dens dar fără flacără vizibilă, vântul bate spre noi din direcția N- NE.

Ne împărțim în mai multe grupe, menținând în permanență contactul vizual dintre noi. Deși soarele vrea să dogorească, vântul, deja catalogat ca inamicul nr. 2, ne ajută să ne răcorim. În plus, am fost udați de către apa lansată din aeronavele de intervenție, un duș bine venit.

Minutele trec repede unele peste altele, mă bucur că am reușit să punem piedică și de această dată focului.

Spre după amiază rămân câteva focare izolate. Coborând panta pe partea dreaptă a dealului găsim un mic lac. Se aude zgomotul unui elicopter, sper că de această dată să văd și să filmez cum îl alimentează. Vreau să trimit prietenilor videoclipul ...

Povestea continuă ...

Partea a-III-a

Zgomotul produs de elicopter e prea mic pentru strigătul șefului: „Nici aici nu te astâmperi cu ventilatoarele tale!”.

„Doar un pic mai stau, așa ceva nu vezi în fiecare zi”, îi răspund.

Continuăm deplasarea spre ultimele focare, terenul e din ce în ce mai accidentat, arbuștii arși parcă vor să ne oprească pentru câteva momente; deodată ... simțim o vibrație a pământului. Am pus-o pe seama oboselii acumulate, a terenului în pantă plin cu pietre, a stratului gros de cenușă care, pe alocuri, depășea 5 cm.

Arșița soarelui s-a mai domolit, iar câțiva „nori de înghețată” își fac prezența spre miazăzi. Reușim să lichidăm și ultimele focare izolate din sectorul încredințat.

Începem a coborî dealul pe un drumeag, spre autospeciarele de intervenție lăsate în vale de dimineață, alături de un localnic. Plini de funingine, transpirați și obosiți ajungem fără a calcula timpul. Soarele își luase de mult la revedere de la noi, făcând loc serii.

Mă bucur că pot observa, după mai multe zile, porțiuni din cer, dar și câteva semnale luminoase de identificare ale aeronavelor comerciale.

După 35 de minute eram la punctul temporar de lucru. Pun la încărcat telefonul câteva minute, îl deschid și sun în țară. Îmi răspunde soția, era îngrijorată că nu i-am răspuns. Am aflat că vibrația pe care am simțit-o după amiază a fost un cutremur de 4,4 grade pe scara Richter, produs în apropierea insulei la o adâncime de doar 35 km și că a durat 27 de secunde.

„Mai arde? Fumul s-a mai disipat? Am mai salvat animale mici din flăcări?”, întreabă cel mic.

Le povestesc cum m-am echipat de dimineață ca un roboțel, cum am urcat dealurile abrupte, pline de lăstăriș și mărăciniș ars, până în sectorul repartizat, cum am trecut prin cenușa lăsată de foc, precum locomotiva cu abur a băiatului meu. Cum am reușit să stingem focul, cum m-am bronzat, atipic. Dacă situația va fi favorabilă și nu vor mai fi multe focare, până săptămâna viitoare sper că vom ajunge acasă

Îi întreb: „Ce face bunica? Au reușit să o calmeze, că cei de la tv nu sunt în zona noastră”.

În schimb, nu am avut curajul să le povestesc celor dragi, cum am găsit câteva oușoare într-un cuib carbonizat și alături o pasăre arsă, ce încerca să le protejeze.

Gândeam: „Ce înseamnă dragostea de mamă, chiar și în regnul păsărilor, și-a apărut puișorii încă nenăscuți de văpaia focului acoperindu-i cu propriul corp ...”.

Îi spun soției că sunt de planton, conform planificării. Închid telefonul și mă odihnesc puțin. Adorm cu gândul la cei dragi din țară, la oamenii care și-au pierdut agoniseala de-o viață în câteva ore.

Minutele trec repede și vine colegul să mă trezească, trebuie să intru în serviciu. Afară, arșița nopții e domolită de un vânticel rece din sud-est. Liniștea e întreruptă de flash-urile fulgerelor și tobele tunetelor care se aud din ce în ce mai tare. Începe mai întâi să cadă câte o picătură, două, apoi vin o sumedenie de picături mici ... a început ploaia. A continuat până după amiază a doua zi, așa că am avut timp pentru întreținerea echipamentului de protecție. Spre seară aflăm că vom pleca acasă. Ultima noapte petrecută pe insula Evia a trecut foarte repede.

Incendiile fuseseră lichidate, o muncă susținută terestru și aerian, de peste o săptămână.

„O echipă în care colegialitatea și performanța și-au dat mâna și s-au împletit una cu alta. Unii mai tineri, alții cu mai multă experiență. De la sol sau din aer. Militari sau civili. Unii din localitățile învecinate, alții de la peste 1.350 de kilometri distanță. Adevărate modele de care noi avem nevoie mai mult ca oricând. La final ne-am luat la revedere. Atipic. Nu am putut să ne strângem mâinile, iar zâmbetele s-au ascuns în spatele măștilor de protecție. Indiferent de restricțiile impuse în aceste momente grele, satisfacția este că am reușit împreună.”

autor: locotenent-colonel Ionuț MĂCELARU,

ISU Buzău

DIN SIBERIA, CU TRISTETE,

„În acest an, a fost căldură și secetă nemaîntâlnită, aproape toate incendiile fiind cauzate de furtuni cu descărcări electrice” spunea cu durere, directorul Parcului Natural Stâlpii Lenei.

„Ne sufocăm, plămânii noștri sunt otrăviți de fumul usturător”, arată una dintre cele două petiții online făcute de locuitorii din lacuția, adresată președintelui Vladimir Putin.

550 de incendii separate au izbucnit în Siberia pe o suprafață de 12.140 de km pătrați, însă doar jumătate dintre acestea au fost gestionate de autorități, deoarece pun în pericol vieți omenești. Celelalte au rămas să ardă necontrolat. Pentru stingerea lor au fost declanșate ploii artificiale, o tehnologie dezvoltată din vremea Uniunii Sovietice, norii sunt tratați cu un amestec chimic de schimbare a vremii, ce include iodură de argint, nitrogen lichid și gheață carbonică.

Aceasta a dat pompierilor extenuați o șansă de a controla dezastrul pe un teren mlăștinos și muntos. Într-o singură zi, de-a lungul lacuției, aproximativ 2.701 de persoane și 323 de echipamente au fost implicate în efortul de stingere a incendiilor. Pompierii rezervați din Federație, inclusiv parașutiști, au fost aduși pe cale

aeriană din regiunile Irkutsk, Habarovsk și Trans-Baikal, precum și republica Tuva.

Atât în 2019, cât și în 2020, incendiile din lacuția au dus la degajarea de cantități record de gaze cu efect de seră, potrivit Serviciului Copernicus de Monitorizare a Atmosferei, parte a programului de observații al UE. Topirea stratului de permafrost este accelerată.

Căldura excesivă grăbește topirea permafrostului, din care se degajă niveluri record de gaze cu efect de seră. Cenușa rezultată ar putea acoperi zăpada, care astfel se va închide la culoare și va absorbi mai multe radiații solare, încălzindu-se mai repede. Incendiile din regiune au produs aproape 150 de megatone echivalent dioxid de carbon, aproape de nivelul emisiilor anuale în urma arderii de combustibili fosili din Venezuela, spune Mark Parrington, un savant din cadrul Serviciului.

Incendiile din regiunea centrală Chelyabinsk au ucis o persoană și au distrus zeci de case rurale. Animalele au avut cel mai mult de suferit.

În jurul Drumului Oaselor, o șosea construită de victimele represiunii erei sovietice între Irkutsk – capitala regiunii și orașul cu cele mai scăzute temperaturi din

lume și portul Magadan, s-au produs incendii majore.

Oamenii din regiune au căutat să îndrepte atenția lumii pe zona care este aproape de aceeași mărime ca India. Mulți localnici au susținut că, doar prin atragerea atenției mondiale, gestionarea incendiilor care amenințau atât așezările umane, cât și ecosistemul din Siberia ar fi fost mai eficientă. Au făcut chiar un apel disperat către renumitul actor american Leonardo DiCaprio, care este un militant pentru protecția mediului pentru a face lobby.

Orașul Iakutsk a fost cuprins de fum înecăcios în această lună, precum multe alte localități din regiune.

Temperatura medie din luna iunie în Federația Rusă a fost cu 3 grade Celsius mai mare decât normalul, potrivit Observatorului Geofizic Voeikov din Sankt Petersburg. Rusia se încălzește de 2,5 ori mai repede decât planeta ca întreg, un pericol în special în lacuția. Temperaturi arzătoare au fost înregistrate în regiunea Arcticii, unde, pe timpul iernii, pot scădea sub minus 60 de grade Celsius, ajungând acum și la 39 de grade Celsius, iar incendiile au reprezentat o problemă semnificativă.

Turiștii au fost martori la incendiile din Parcul Natural Stâlpilor Lenei, aflat pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO, renumit pentru formațiunile unice de rocă antică și fauna și flora neatinsă de om. În acest loc, precum și în altele din lacuția, ploaia a fost declanșată artificial de un avion specializat Antonov-26.

Incendiul care a izbucnit la început de iulie în Rusia, în nord-estul Siberiei „ar putea deveni cel mai devastator din istorie”, așa cum au declarat experții ai ONG-ului de mediu Greenpeace. Regiunea Iakuția, cea mai mare și mai rece regiune din Federația Rusă, a fost devastată câteva săptămâni de incendii care au afectat suprafețe mai mari decât cele din Grecia, Italia și Spania la un loc.

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

COMORI

găsite de pirotehnicienii ieșeni

Urcând pe dealul Copoului și admirând peisajul creat de natură, dar și de către oameni, lângă Cercul Militar Iași, putem vizita, din 10 noiembrie 2018, Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”. Această filială a fost înființată în semn de respect și cinstită pentru jertfa armatei române în Războiul de Întregire și pentru rolul pe care l-a avut Iașul, capitala celor trei uniri, 1600, 1859 și 1918. Ideea înființării ei a venit de la militarii din garnizoană și din mediul academic ieșean.

În parcul de vizavi de Spitalul Militar, pe bulevardul Carol I, nr. 7, ne întâmpină o frumoasă colecție de piese de artilerie. La interior, exponatele alese de muzeografi, ne ajută să cunoaștem frânturi din istoria militară a Iașului și a Moldovei.

Ideea aceasta minunată a fost sprijinită de conducerea Ministerului Apărării Naționale și a structurilor subordonate și s-a transformat în realitate foarte repede. Și pentru că pompierii și specialiștii pirotehnicienii din cadrul ISU Iași sunt, la rândul lor, militari, atunci când, pe timpul misiunilor desfășurate găsesc diferite obiecte, acte, arme sau muniții deosebite din vremurile în care românii luptau pentru țara lor, contra sau aliate cu alte state, nu ezită să se gândească, cu mintea și cu sufletul, la acest muzeu.

În iulie 2015 niște deținuți făceau curat în podul Institutului Regional de Oncologie Iași, înainte ca acesta să fie renovat. Ascunse bine, au găsit mai multe arme, împăturite în ziare franțuzești din 1944.

Pistolul *Luger P 08 Parabellum*, calibrul 9 mm de proveniență germană model 1918, a fost folosit de ofițeri germani. Era cea mai valoroasă pradă pentru sovieticii care reușeau să execute un astfel de militar inamic.

Cât o palmă este pistolul *Melior*, model 1934, calibrul 6,35 mm ce era purtat de către ofițerii români sau germani, la cizmă. Era numit, în glumă, pistol de poșetă sau de portjartier. Total fals!

Interesant este și pistolul *Bergman Bayard*, calibrul 9 mm, model 1908, care are două încărcătoare, folosit de ofițerii nemți, dar nu la fel de eficient ca altele.

Și pistolul *Herstal Belgique*, calibrul 6,35 mm, model 1906, și el foarte mic, a fost folosit tot de către ofițerii români și germani.

În ceea ce privește pistolul mitralieră *Orița*, de proveniență românească, model 1941, acesta era folosit de soldații români. Dotarea armatei cu astfel de arme era totuși precară și se foloseau în completare, arme de proveniență germană.

A fost chemat Serviciul Pirotehnic din cadrul ISU Iași pentru a le ridica și depozita la loc sigur. La acea vreme, prin grija domnului căpitan Tudor Cosmin și a domnului colonel Dan-Paul Iamandi, armele au fost conservate

și păstrate în siguranță, până în anul 2020 când au fost predate Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”- filiala Iași.

Nu de multă vreme, o mitralieră marca *Browning*, americană, împreună cu o bombă englezească de aviație de 110 kg (220 livre), au fost găsite în comuna Victoria, tot de către o echipă de pirotehnicieni ieșeni. Mitraliera este calibrul 12,7 mm. A fost folosită în aviație, dar și pe mijloace blindate terestre. Din păcate, nu are și trepiedul folosit în luptele duse în cel de-Al Doilea Război Mondial. Și această armă, acum acoperită de rugină, așteaptă, prin grija domnului colonel Ștefan Ușurelu din cadrul IGSU și

a conducerii ISU Iași, să fie aranjată, pentru a-i fi redată strălucirea de către armurieri pricepuți, urmând să fie expusă în același muzeu mic, dar primitiv, din inima Moldovei.

Simpli turiști sau militari activi, în rezervă sau retragere, români și străini, se vor putea bucura de expozițiile permanente de obiecte deosebite care dezvăluie parte din istoria noastră, dar și a celor care au fost alături de noi în tranșee, pe baricade sau împotriva noastră și aici, la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”- filiala Iași.

Expert conservator Andrei HRIB,

Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”- filiala Iași

Echipajele CBRN și restul lumii

Nu, cei care fac parte din echipajele CBRN nu sunt extratereștri. Nu, cei care vin tăcuți și asumați să gestioneze răspunsul în cazul urgențelor sau accidentelor chimice produse pe amplasamentul sau în afara obiectivelor economice, pe căi de transport sau în caz de accident nuclear sau urgență radiologică, nu sunt alții față de cei care fac sute de decontaminări zilnice, de când a început pandemia COVID-19.

Pe scurt, echipajele CBRN asigură prima cercetare și evaluare în domeniul de referință, fac controlul contaminării, adică fac măsurători ale aerului, apei și a altor factori de mediu, efectuează decontaminarea populației, terenului, clădirilor și infrastructurii și prelucrează probe din medii contaminate CBRN, adică cu substanțe chimice, biologice, radioactive sau nucleare.

De doi ani încoace, numărul misiunilor nu este relevant, deși sunt enorm de multe. Ca exemplu, ISU B-IF are peste 100 pe zi, din cauza pandemiei.

Prima astfel de intervenție majoră a fost coordonată de IGSU la Baza 90 Transport Aerian a MApN, pentru

decontaminarea aeronavelor, a personalului navigant și a personalului medical care au efectuat repatrierea persoanelor surprinse de începutul pandemiei pe teritoriul altor țări (China, America, Germania, Italia etc.) Misiunea a fost realizată nu fără emoții din cauza echipamentelor sensibile pe care trebuiau să le și protejeze și să le și decontamineze, de către echipajele CBRN de la ISU B-IF și USISU.

În această vară au fost mai multe explozii urmate de incendii unde colegii noștri au fost prezenți și de ajutor, atât comunităților, cât și colegilor de pe stingere: Petromidia și Celco Constanța, Combinatul Azomureș și depozitul de artificii din Zărnești. Au mai fost și alte multe situații în care a fost nevoie de specialiștii din acest domeniu. Nu puține sunt accidentele rutiere în care se mai răstoarnă câte o cisternă care are încărcătură periculoasă și ține și de noi să nu se întâmple o tragedie de proporții.

Cel mai mare pericol, pe teritoriul țării noastre, poate veni din cauza unei defecțiuni majore la Centrala

Nucleară Cernavodă sau la cea de la Kozlodui, aflată în Bulgaria, la 10 km de România. Ce am putea noi să facem într-o astfel de situație? Să luăm urgent măsuri pentru protecția populației, de evacuare și adăpostire, de găsierea și administrarea imediată a antidotului corect și pentru acordarea ajutorului medical de urgență.

Nu, cei care lucrează în acest domeniu nu sunt mulți: doar trei militari pe fiecare tură, la fiecare ISU, dar dotați cu tehnică modernă și instruiți bine. În fiecare județ este și câte un ofițer cu studii și competențe avansate în domeniu CBRN.

Poate de acum ne veți cunoaște mai bine sau veți vrea să ne cunoașteți ...

Noi ne vom face meseria, cu drag, pentru a veni mereu în sprijinul populației, asigurându-ne că totul va fi bine și vom fi la datorie, protejând și salvând oameni.

autor: maior Adrian TICU, IGSU

Ștefan Petrărașu

Un pirotehnician talentat

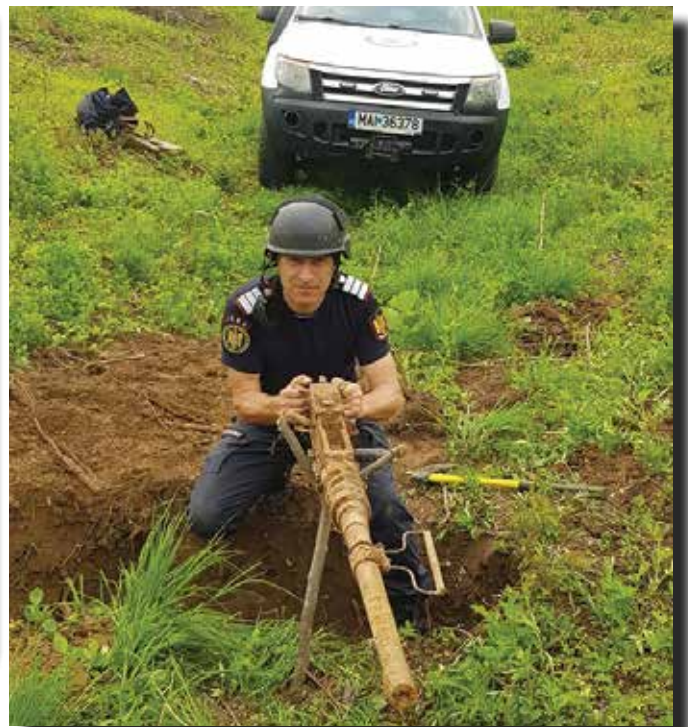
Între 2009 și 2010, atunci când s-a extins aeroportul, pirotehnicienii din cadrul ISU lași au asanat zona, înainte de construirea noii piste. Printre ei, Ștefan Petrărașu. Nimeni nu a fost foarte surprins când, la locul „faptei”, el a fost cel care a găsit un depozit de muniții de aviație germană, intact. Știa, cu toții, că aerodromul vechi fusese folosit în cel de-Al Doilea Război Mondial. Munițiile erau pregătite să fie ancorate: 36 de bombe de 70 kg, 150 kg și 250 kg. Tot acolo au fost găsite bombe de aviație rusești de 100 kg, la limita cu Aroneanu. Rușii au încercat să detoneze acest depozit nemțesc și nu l-au găsit ...

Tot plutonierul adjutant Ștefan Petrărașu este cel care a răspuns unui apel făcut de către un cetățean la 112. În pădurea Stanca, în comuna Victoria, aproape de Prut, se găsisse un proiectil. Făcându-și treaba și asanând terenul din jur, a găsit și o adevărată bijuterie ruginită acum: o mitralieră americană Browning, care a fost văzută de colonelul Ștefan Ușurelu, din cadrul IGSU și acum este pregătită pentru a fi donată Muzeului Militar.

O poveste care l-a zguduit puternic este cea a trei copii din Valea Oilor, comuna Bălțați, care, în timp ce se jucau pe drumul dinspre școală, au găsit într-un șanț, un proiectil perforant de 47 mm. L-au luat și au început să îl lovească de asfalt și de niște adăpătoare pentru animale, din ciment. Până la explozie nu a mai fost decât un pas. Au fost transportați la spital cu elicopterul SMURD. Își amintește bine toate emoțiile de atunci, mai ales că în acea zi era ziua de naștere a prietenului și colegului său, plutonierul adjutant Bogdan Ioniță.

O intervenție mai puțin obișnuită, care ar fi fost amuzantă, dacă nu ar fi fost atât de periculoasă, au avut-o pirotehnicienii la casa complet distrusă a unui cetățean care a băgat un proiectil de aproximativ 10 kilograme în sobă, cu gândul să dărâme astfel ... casa vecinilor, care îl deranja. Nu se știe dacă creierul i-a fost deranjat de ușa care l-a lovit direct în nas după explozie sau dacă așa era de mai înainte, dar nimeni nu a fost cu adevărat rănit.

Dacă se întâmplă accidente este pentru faptul că proiectilele sunt în general foarte ruginite și se află în

dar îi place ceea ce face și își prețuiește colegii. Ca mentor în domeniul pirotehnic l-ar numi pe maestrul militar Cărărușă Constantin, căruia i-a fost militar în termen, înainte să lucreze la ISU Iași, începând cu luna septembrie 2006.

A trecut prin mai multe încercări în viață. În 2019 a suferit o operație și o recuperare complicată, pentru un ulcer perforat. Susține că atunci s-a schimbat foarte mult și încearcă să nu se mai streseze pentru orice, fiind un perfecționist, un om încăpățânat, tenace, care nu poate abandona nimic din ceea ce a apucat să își asume. Anul trecut, a avut și COVID 19, dar acum este vaccinat și speră că este protejat de boală.

stare de degradare, iar oamenii nu înțeleg că ele sunt încă perfect funcționale. Spre exemplu, vecinii unui cetățean a sesizat pirotehnicienii că acesta deținea un proiectil. Când au ajuns acasă la persoana respectivă, acesta i-a informat cu seninătate că folosește proiectilul la muncile agricole de pe lângă casă: mai ascute ceva, bate coasa, sapa ... și nu voia să le predea. Nu toți înțeleg că astfel își pun viața în pericol.

Obuzele găsite în Valea Ursului, din comuna Miroslava, în luna iunie a acestui an, erau fabricate în România, fiind așezate într-un depozit subteran vechi. În mod normal, proiectilele se găsesc pe rând, câte unul sau două, iar atunci când sunt peste 500 la un loc este limpede că s-a descoperit un depozit din timpul războiului. Acolo au identificat depozite de proiectile stivuite, în straturi, unul peste altul, așa cum au fost ele așezate din timpul războiului de către soldați.

Cele 586 de proiectile găsite în Valea Ursului au fost distruse. Acesta este noul record stabilit, ca număr. Este însă obișnuit, ca toți colegii săi pirotehnicieni de la ISU Iași, să găsească cantități mari de muniție.

Plutonierul adjutant Ștefan Petrărașu, mezinul familiei sale, singurul băiat, pe lângă cele patru surori, pune suflet în tot ce face. Își reproșează asta, uneori,

Greutățile sunt mari în perioada aceasta de pandemie. Soția sa, Laura este asistentă și lucrează la Spitalul de Boli Infecțioase „Sf. Paraschiva” din Iași. Împreună au doi copii: o fetiță, Sofia Maria, în vârstă de 12 ani și un băiat, Ștefan Octavian, în vârstă de șase ani. Sunt o familie care trebuie să aibă singură grijă de ea însăși, dar, cu chibzuință și multă muncă, va reuși. Se susțin reciproc.

Pentru a se relaxa, mai merge la pescuit sau la casa părintească aflată la 15 km de Iași, unde, din păcate, nu îl mai așteaptă niciunul dintre părinți. Acolo se încarcă întotdeauna cu energie pozitivă, dar și cu o oarecare tristețe ... Melancolia însă nu îl împiedică să întrețină cât poate ceea ce au muncit o viață, cei care i-au dat viață și unde speră să se retragă cândva, atunci când „calculatorul” îl va da afară din sistem. Înainte de termen nu va pleca la pensie, de asta este sigur, pentru că prea mult îi place ceea ce face.

Consideră că a primit de la viață tot ce și-a dorit: are o carieră militară, are o soție frumoasă, are doi copii de crescut, are o casă, are vise. Ce își dorește pentru viitor plutonierul adjutant Ștefan Petrărașu? Sănătate!

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

Străbunicii, bunicii și tatăl său, au fost vânători pasionați. Firește, și Bogdan Ioniță, dar și fratele lui mai mare, ofițer de poliție, duc tradiția mai departe. Îi place să socializeze, să facă mișcare în aer liber, să participe la ecologizarea pădurilor și la acțiuni de combatere a braconajului.

În anul 1999, imediat ce a împlinit 18 ani și-a luat permisul de port armă și carnet de conducere. Apoi a terminat o facultate în domeniul Electronică și Comunicații, dar știa deja că își dorește să fie militar. Așa a ajuns să facă armata, la cerere, ca militar în termen, timp de șase luni, ca prim pas în clădirea carierei mult visate. În octombrie 2006 a reușit, prin concurs, să ocupe un post în cadrul Serviciului Pirotehnic al ISU Iași. Și aici a rămas! A intrat sub tutela maistrului militar David Catană care l-a învățat multe despre explozibili și muniții. Iașul ascunde cea mai diversificată gamă de muniții din timpul războiului, iar poveștile din spatele munițiilor descoperite ascund o parte din istoria Iașului. Pirotehnicienii au scos de sub pământ, de la cartușe, până la proiectile reactive și bombe de aviație.

Plutonierul adjutant Bogdan Ioniță crede că este norocos pentru că are camarazi de nădejde, la serviciu. Pe colegul său, plutonierul adjutant Ștefan Pietrărașu, îl consideră unul dintre cei mai buni prieteni, după ce au participat la multe misiuni împreună. Și invers, este la fel de valabil.

Anul trecut, la început de iarnă, a trebuit să facă față de unul singur tuturor provocărilor profesionale, adică, tuturor solicitărilor de asanare a munițiilor găsite de cetățeni pe teritoriul mai multor județe, din cauza pandemiei care i-a obligat pe colegii săi să își vadă de sănătate. A fost o perioadă grea, dar nu s-a plâns. El poartă mască, chiar și pe timpul misiunilor și s-a vaccinat, pentru că este mai bine să previi, decât să vindeci.

De-a lungul timpului, mulți oameni s-au rănit, manipulând necorespunzător elemente de muniție.

Încearcă, de câte ori are ocazia, să le vorbească celor care vor să îl asculte despre măsurile de siguranță ce trebuie luate în cazul în care sunt găsite întâmplător, bombe, proiectile sau grenade. În primăvară, un sătean a găsit în zona Românești, în timpul efectuării unor lucrări agricole, un proiectil reactiv calibru 132 de milimetri Katiușa – transformat în bombă de aviație, cunoscută sub denumirea M13 (50 kg de explozibil). Rușii improvizau, inventivi, adaptau pe moment ce aveau la îndemână. Omul a fugit, mâncând pământul, cu tot cu tractor. Și bine a făcut!

Un cioban din Cuza Vodă, în vârstă de 17 ani a suferit răni grave după ce s-a jucat cu un proiectil aerian de calibru mic. Misiunea de salvare a celor trei copii grav răniți, a fost coordonată atunci de către colonelul Dan-Paul Iamandi.

În comuna Strunga, satul Trei Iazuri, în urma unor lucrări agricole, a fost scos cu plugul un element de muniție, dar, în urma intervenției echipajului pirotehnic, „recolta” de pe acest teren a stabilit primul record din zona Iașului: 463 de bombe aruncător calibrul 60 și proiectile.

Nu mai știe numărul intervențiilor pirotehnice la care a participat, dar îi mulțumește lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat niciodată să aibă vreun accident pe timpul cât și-a desfășurat misiunile de asanare a munițiilor sau de distrugere a acestora. Un singur incident, fără urmări grave, își amintește: camionul încărcat cu bombe care se îndrepta spre poligon, a fost lovit ușor, de un autoturism al cărui șofer a forțat culoarea galbenă a semaforului.

Pirotehnicienii trebuie să se asigure mereu că zona în care au făcut căutări este sigură și nu mai există niciun fel de muniție care ar putea să explodeze.

Astfel, ei folosesc detectoare de metale pentru a vedea dacă mai există alte urme de proiectile, însă nu mereu terenul le este favorabil. Sapă folosind cazmaua într-un unghi de 30-45 de grade, într-un strat de 20 de centimetri, foarte ușor, iar când ajung aproape de

Un profesionist pasionat de viață

Bogdan Ioniță

muniție folosesc un șpaclu sau un penson ca să o poată identifica. Dacă nu se poate, atunci folosesc o sondă de detectare la unghiurile de 30 de grade în cazul în care nu pot folosi cazmaua. Apasă foarte ușor ca să evidențieze proiectilele. După ce scot toată muniția, o triază o așează, apoi o încarcă în autospeciala pirotehnică pentru a fi transportată în poligonul de distrugere. Proiectilele găsite de cei de la ISU nu pot fi păstrate pur și simplu, iar aceștia trebuie să le distrugă prin explozie cu trotil. Au două metode de distrugere: fie electric, cu ajutorul unui explozor care inițiază dispozitivul electric, ori pe cale pirotehnică, folosind fitilul.

Atunci când se simte obosit și simte nevoia să ia o pauză îi place să meargă la vânatoare, alături de colegii de echipă. Și la pescuit, din când în când. Se autocaracterizează ca fiind un om corect, atent și răbdător.

Crede că echipa de pirotehnicieni trebuie să fie întinerită, măcar puțin. Acum, un singur coleg foarte preocupat de acest domeniu, le stă alături, ca tânără speranță: sergentul major Paul Varga.

Se bucură atunci când sunt descoperite piese deosebite ce pot fi puse în valoare, ca dovadă a luptelor date în trecut pe aceste meleaguri, pentru țară și care pot sta acum, datorită lui și colegilor săi, în vitrinele Muzeului Militar Național „Regele Ferdinand I”, filiala Iași.

Ce legătură au toate acestea cu vânătoria? Pasiunea! Pasiunea pentru oameni, pentru mediul înconjurător, pentru istorie, pentru familie, pentru prieteni, pentru meserie.

Plutonierul adjutant Bogdan Ioniță se consideră norocos că are o familie frumoasă. Soția, Alina, este polițist de frontieră. Fetița lui, Bianca Alexandra, în vârstă de opt ani, ca și băiețelul, Eduard Andrei, în vârstă de cinci ani, sunt mândri de părinții lor. Au și motive.

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

În sprijinul altor țări

Sprijinirea autorităților din Republica Ucraina în eforturile de combatere a pandemiei COVID-19, continuă!

Cu sprijinul comun al Guvernului României - Ministerului Afacerilor Externe - Ministerului Sănătății - Ministerului Apărării Naționale - Ministerului Afacerilor Interne prin Departamentul pentru Situații de Urgență și Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, autoritățile române urmăresc de o manieră prioritară, să acorde sprijin direct cetățenilor altor state, prin Mecanismul de Protecție Civilă sau prin acordurile bilaterale.

Guvernul României a decis acordarea unui ajutor umanitar extern de urgență, cu titlu gratuit, pentru autoritățile moldovene, constând în 100.620 doze de vaccin anti-COVID-19, tip PFIZER. Vaccinurile au fost asigurate din stocurile de urgență medicală achiziționate de Ministerul Sănătății, iar transportul s-a asigurat prin structurile de specialitate ale Ministerului Afacerilor Interne, respectiv prin Departamentul pentru Situații de Urgență - Inspectoratul General pentru Situații de Urgență. Predarea-primirea vaccinurilor s-a organizat la Chișinău în data de 23 iulie.

Tot Republicii Moldova, prin acordurile bilaterale, i-au fost trimise pentru sprijinirea eforturilor de combatere a răspândirii virusului SARS-CoV-2, teste anti-COVID-19.

Ajutor pentru Republica Moldova

În perioada 16 - 17 august 2021, Guvernul României a decis continuarea acordării unui ajutor umanitar cu titlu gratuit, a 100.800 doze de vaccin AstraZeneca, aflate în rezerva Ministerului Sănătății, pentru Republica Ucraina, în vederea gestionării pandemiei împotriva COVID-19.

Dozele de vaccin anti-COVID-19, acordate cu titlu gratuit, ca ajutor umanitar, reprezintă numărul de doze achiziționate de Ministerul Sănătății și livrate de către compania AstraZeneca, prin Acordurile-cadru încheiate de către Ministerul Sănătății cu Comisia Europeană.

Misiunea a fost realizată cu un mijloc de transport aflat în dotarea Inspectoratului General pentru Situații de Urgență al MAI.

Urmare a activării Mecanismului European de Protecție Civilă de către Republica Moldova, Centrul de Coordonare a Răspunsului la Urgență al Comisiei Europene a postat prin intermediul CECIS o solicitare de asistență internațională, în contextul eforturilor de combatere a pandemiei de COVID-19.

Pompierii români în sprijinul Greciei

Prima dată, în perioada 6 - 16 august 2021 și ulterior, în perioada 20 - 29 august 2021, România a acordat sprijin autorităților din Grecia, s-a realizat în baza solicitării de asistență internațională pentru stingerea incendiilor de pădure care au devastat statul elen, formulată de guvernul elen prin Mecanismul European de Protecție Civilă.

Misiunile salvatorilor au fost dificile, dar încununat de succes, pompierii români fiind foarte apreciați, atât de către autorități, cât și de populația civilă.

Având în vedere situația gravă prin care trec mai multe țări din Europa, afectate de grave incendii, Departamentul pentru Situații de Urgență, în calitate de Punct național de contact, a notificat partenerii europeni asupra disponibilității de sprijin a României, iar prin portalul informațional dedicat CECIS (Common Emergency Communication and Information System) al Mecanismului de protecție civilă al UE, a fost precizată nevoia intervenției forțelor și mijloacelor oferite de țara noastră.

Astfel, cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, o aeronavă C-27 J Spartan, configurată pentru stingerea incendiilor, precum și o aeronavă C-130 Hercules, pentru sprijin logistic, din dotarea Forțelor Aeriene Române

a decolat în data de 7 august, din Baza 90 Transport Aerian, cu destinația Skopje, Macedonia de Nord, pentru a acționa în sprijinul forțelor de intervenție din această țară, afectată de incendiile de pădure manifestate în ultimele zile.

La această misiune a participat și un ofițer din cadrul Departamentului pentru Situații de Urgență - Direcția Generală Protecție Civilă care a asigurat legătura cu Centrul European de Răspuns la Urgențe (ERCC) și autoritățile de protecție civilă din Republica Macedonia de Nord.

România sprijină autoritățile tunisiene în combaterea efectelor generate de virusul SARS-CoV-2

În data de 9 august 2021, o aeronavă C-27 J Spartan, aflată în dotarea Forțelor Aeriene Române a decolat de la Baza 90 Transport Aerian cu destinația Tunisia.

Statul român a acordat sprijin Republicii Tunisia, puternic afectată de creșterea accentuată a numărului de cazuri confirmate SARS-CoV-2, derulând o misiune externă complexă, caracterizată prin: deplasarea unei echipe de cinci medici și opt asistenți într-o unitate spitalicească din Tunisia, acordarea de echipamente medicale de necesitate imediată personalului sanitar tunisian, respectiv acordarea de vaccinuri împotriva Covid-19.

La această misiune au participat doi ofițeri din cadrul DSU - Direcția Generală Protecție Civilă și un ofițer din cadrul IGSU, însărcinați cu dublă responsabilitate, coordonarea întregii misiuni, respectiv asigurarea unei legături permanente cu autoritățile sanitare și de protecție civilă din Tunisia.

Totodată, 22.240 măști FFP2 și FFP3, 203.000 măști chirurgicale, 50.400 teste antigen au fost donate, cu titlu gratuit, cadrelor medicale tunisiene, în scopul asigurării protecției acestora împotriva coronavirusului SARS-CoV-2.

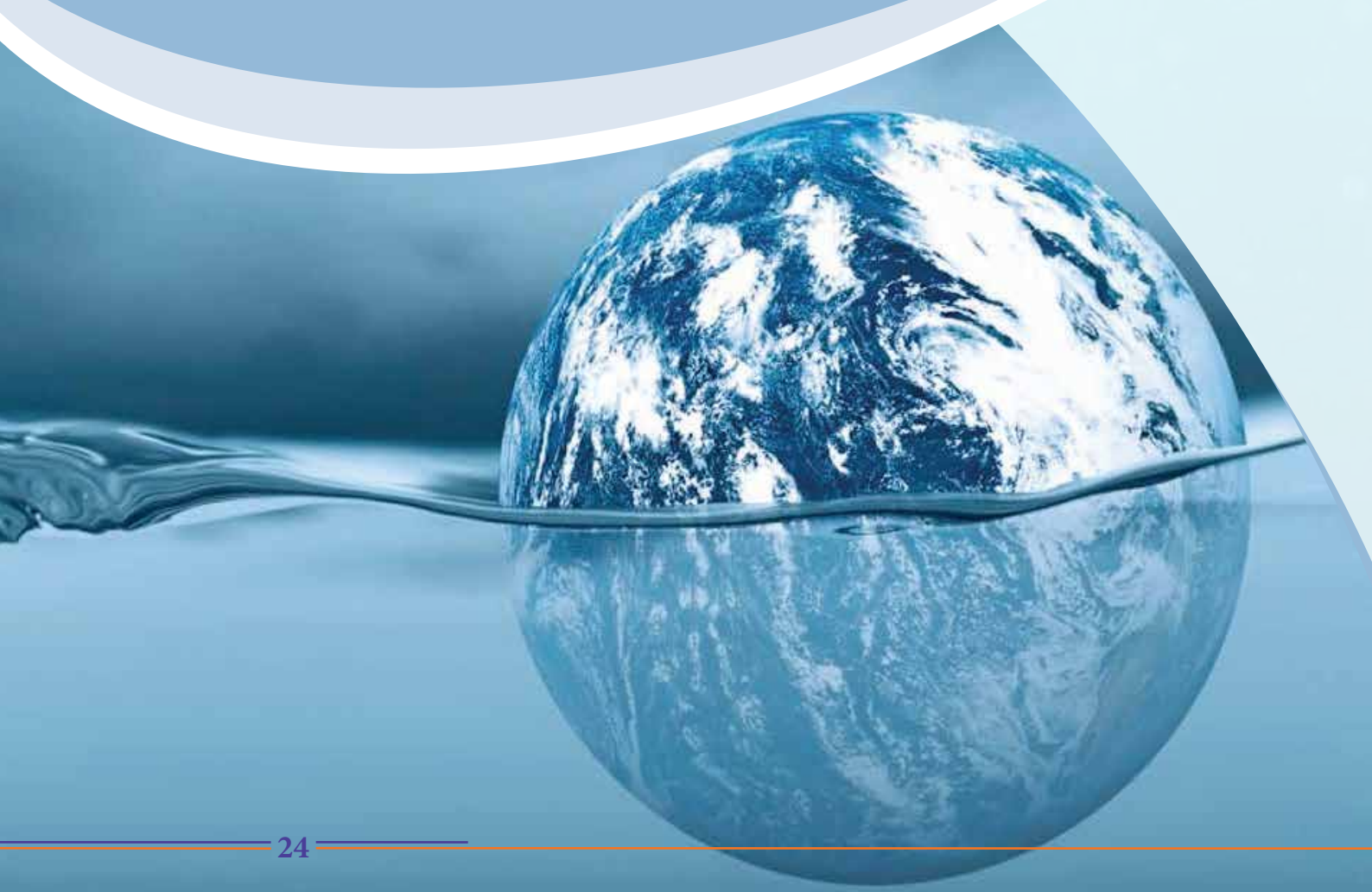
De asemenea, 188.000 de doze de vaccin AstraZeneca împotriva Covid-19 au fost acordate cu titlu gratuit, ca ajutor umanitar, autorităților tunisiene.

România a acordat asistență internațională și sprijin autorităților Republicii Arabe Egipt, în eforturile de combatere a pandemiei COVID-19!

Guvernul României a decis acordarea unui ajutor umanitar, cu titlu gratuit, a 525.000 doze de vaccin AstraZeneca, aflate în rezerva Ministerului Sănătății. Transportul a fost realizat cu sprijinul Ministerului Apărării Naționale, cu o aeronavă C-27 J Spartan, aflată în dotarea Forțelor Aeriene Române.

La această misiune a participat un ofițer din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, însărcinat cu responsabilitatea de a menține legătura cu autoritățile egiptene.

autor: locotenent-colonel Cristina ANGER, IGSU

Mările... intră la apă

„Trebuie să inversăm tendința” imploră zeci de mici state insulare amenințate de creșterea nivelului mărilor, vulnerabile la efectele modificărilor climatice. Un nou raport ONU arată ca o accelerare a încălzirii planetei și o creștere a nivelului mărilor le amenință existența. Conform experților, încălzirea globală are loc mai rapid decât se prevedea.

„Problema este că, dacă limităm încălzirea la 1,5°C, riscăm în continuare o creștere a nivelului mării de un metru și jumătate. Dar dacă împiedicăm încălzirea să atingă 2°C, putem împiedica o creștere a nivelului mării de trei metri pe termen lung. În joc este viitorul nostru”, subliniază principala negociatoare în domeniu a Alianței Micilor State Insulare (AOSIS), o ambasadoare a Antigua și Barbuda.

Din AOSIS fac parte 39 de state - inclusiv Cuba, Jamaica, Papua Noua Guinee, dar și Maldive, cea mai joasă țară din lume. Ele cer ca guvernele din întreaga lume să adopte măsuri cruciale în vederea unei limitări a încălzirii globale la obiectivul de 1,5°C stabilit prin Acordul de la Paris din 2015. GIEC arată în raport că lumea este pe cale să atingă obiectivul acestui prag în 2030, cu zece ani mai devreme decât se prevedea în urmă cu trei ani. Încălzirea globală accelerată va avea efecte devastatoare asupra planetei, fenomenele meteorologice atingând extreme nemaîntâlnite, precum incendii, taifunuri, secete și inundații puternice. Adevărate cocteiluri Molotov!

Antonio Guterres, secretarul general al ONU, a avertizat că emisiile de gaze cu efect de seră cauzate de energia fosilă și despădurire sunt „pe cale să ne sufocă planeta” și a îndemnat țările „să-și unească forțele” pentru a evita o catastrofă de proporții uriașe.

În urma publicării raportului, numeroși lideri mondiali au îndemnat, la o acțiune imediată în vederea opririi creșterii temperaturii planetei, însă premierul conservator australian a respins îndemnuri tot mai numeroase la adoptarea unor obiective mai ambițioase în privința emisiilor poluante. China, la rândul său, insistă asupra faptului că își implementează angajamentele în lupta împotriva modificărilor climatice - însă fără să anunțe vreo măsură nouă.

Doar pompierii și specialiștii în protecție civilă înfruntă stihiiile naturii dezlănțuite, nu fiecare om are de suferit atunci când clima „a luat-o pe câmpii”, la propriu? E doar problema politicianilor și a diplomaților să facă ceva pentru a proteja mediul, fauna, flora și viitorul copiilor noștri? Sau e datoria fiecăruia dintre noi să ne adunăm gunoiul, să nu dăm foc la miriști, să nu uităm o țigară aprinsă într-o pădure, să mergem mai mult pe jos decât cu mașina, să plantăm un pom, să reciclăm deșeurile menajere, să folosim materiale naturale care se degradează repede?

O picătură într-un pahar cu apă, veți spune. Vă contrazic, cu respect: picătură cu picătură se face marea ... care nu adapă pe nimeni. Și dacă nu avem grijă, s-ar putea să ne înghită.

Dar, așa cum spunea o bunică transilvăneană care nu a văzut marea niciodată, dar a trăit multe și a trecut și peste război, și peste inundații și incendii, și peste secetă și caniculă, și peste furtuni puternice: „O fi cumva, maică, că n-o fost niciodată să fie nicicum”.

autor: locotenent-colonel Ionuț VOICU, ARSVOM

Cronica unui dezastru numit „Gripa spaniolă”

Gripa care a început în anul 1918 și a exterminat o treime din populația planetei și a afectat jumătate din populația mondială până în anul 1920, a fost la origine, în opinia cercetătorilor în domeniul virusologiei, o gripă aviară ce a suferit o serie de mutații, trecând pe neașteptate bariera biologică de la păsări, la om.

Nu se știe cu exactitate care este locul de unde s-a propagat virusul, printre țările vehiculate fiind Franța, China, SUA sau Marea Britanie, dar „Pacientul 0” al unei pandemii de o talie aproape fără precedent în anele umanității este considerat un american, bucătar de popotă într-o cazarmă din Kansas, Statele Unite ale Americii. El s-a prezentat la infirmerie într-o dimineață de început de martie a anului 1918, plângându-se de durere în gât, febră și dureri de cap. De atunci, din Fort Riley, virusul a fost purtat în jurul lumii de mișcările masive de trupe din ultimele luni ale Primului Război Mondial, „măturând” pământul în trei valuri succesive. Cercetătorii cred că sistemul imunitar al soldaților era slăbit datorită tensiunii luptelor, atacurilor chimice, mărind astfel probabilitatea de a se contracta boala. Numărul mare de călători soldați și modernizarea sistemului de transport a făcut posibil propagarea pandemiei într-un evantai mare de comunități.

În primăvara lui 1918, Primul Război Mondial era departe de a se fi încheiat, iar organele de presă ale țărilor beligerante erau supuse cenzurii de război, jurnaliștilor fiindu-le interzis să relateze știri care ar fi putut demoraliza soldații și/sau populația civilă.

Aliații au numit-o gripă spaniolă deoarece boala a fost comentată pe larg în presa spaniolă, Spania nefiind implicată în conflict, iar presa nu era supusă cenzurii ca în restul Europei.

Pandemia de gripă din 1918 a fost cauzată de un virus Influenza, subtipul H1N1. Boala s-a dovedit a fi extrem de crudă afectându-i în mod disproporționat pe bărbații tineri cu sănătatea robustă, aflați în plină putere, femeile fiind foarte expuse doar în cazul în care erau însărcinate – situație în care infecția ducea la avort spontan, și adesea, la decesul mamei și al fătului. Oamenii vremii, lipsiți de informații și de mijloace de prevenție, cădeau ca secerăți. Cauza bolii nefiind încă cunoscută, mijloacele de tratament erau reduse, de cele mai multe ori tradiționale: chinină, aspirină, ceaiuri, tonice cardiace (camfor) etc.

Gripa spaniolă se manifesta uneori subit, fulgerător. Bolnavul era cel mai contagios cu una-două zile înainte de prima prezentare a simptomelor și astfel, când un membru al familiei cădea brusc din picioare, toți ceilalți știau aproape sigur că sunt, la rândul-le, infectați. Dacă treceau cu bine prin chinurile bolii, oamenii rămâneau cu sechele. Virusul provoca o inflamare a nervului optic, astfel încât, chiar și vindecat, pacientul nu mai putea percepe culorile la fel de pronunțat ca înainte, toate nuanțele și tonurile lumii părându-i-se șterse, spălăcite, bătând în cenușiu. Și nu în ultimul rând era și aspectul neuro-psihologic al maladiiei.

Vârful mortalității s-a înregistrat la persoanele aflate în jurul vârstei de 28 de ani. Piereau stâlpii și speranța societății. Gripa a ucis 25 milioane de oameni în primele 25 de săptămâni (în comparație, SIDA a ucis 25 de milioane în primii 25 de ani).

Nicio țară din lume nu a scăpat neafectată. În Statele Unite, Alaska, Mexic, India, Marea Britanie, Franța, Africa de Sud, Australia, Fiji, Samoa Occidentală au fost decimate de boală comunități întregi. Spania a fost una dintre țările cele mai afectate, cu 8 milioane de infecțiuni și aproximativ 300.000 morți.

Gripa spaniolă a infectat o treime din populația lumii, de la cei mai săraci imigranți din New York, până la regele Spaniei, Franz Kafka, Mahatma Ghandi, Walt Disney și Woodrow Wilson.

Regina Maria a României s-a numărat și ea printre personalitățile care au contractat gripa spaniolă și care s-au însănătoșit. Pe 26 decembrie 1918, Alțeta Sa nota astfel în Jurnalul de război:

„N-am mai scris nimic de 20 de zile. Am fost bolnavă, foarte bolnavă. Pe neașteptate, aproape fără să-mi dau seama, parcă m-a izbit ceva în spate și m-a pus jos, tocmai când lumea voia să petreacă cu mine. M-am îmbolnăvit, oribil, dureros, așa cum n-am mai fost niciodată. Au fost zile chinuitoare de febră și stare proastă, de slăbiciune, de înspăimântător delir și insomnie, de am crezut că o să-mi ies din minți. Deci, așa arată faimoasa gripă spaniolă! Bine, voi ști de acum înainte că nu este de glumit cu ea!”

Generalul Eremia Grigorescu, care în timpul primului război mondial a îndeplinit funcții de comandant de divizie și de armată, în campaniile anilor 1916 și 1917, care a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa III, și clasa II pentru modul în care și-a condus trupele din subordine în bătăliile de la Oituz și Mărășești și care, pentru o scurtă perioadă a fost ministru de război în guvernul condus de generalul Constantin Coandă, a murit în iulie 1919, din cauza gripei spaniole. A fost înmormântat inițial în cimitirul ostașilor de la Mărășești, osemintele fiind-i mutate ulterior la Mausoleul de la Mărășești.

După ce Primul Război Mondial s-a încheiat și pandemia de gripă spaniolă a trecut, omenirea a cunoscut o perioadă de prosperitate care a primit numele de „anii nebuni”. Lumea trecuse prin lad și acum avea ce sărbători...

Au trecut mai bine de 100 de ani și noi ne-am imaginat că istoria rămâne într-un trecut îndepărtat, dar pandemiile au făcut ravagii mereu și și-au făcut „treaba” fără să ne întrebe, măcar odată într-un centenar. Dar, este foarte adevărat că uriașul salt de la „purificarea” prin fum, hârdău și strachina cu oțet, la dezinfectanți, mască, distanțare, tratamente și, în cele din urmă, la vaccin, ne plasează astăzi într-o altă paradigmă decât erau predecesorii noștri, chiar dacă și azi un virus ucigaș face ravagii în întreaga lume și oameni dragi au de suferit, de doi ani încoace.

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

Drumul vaccinului

Edward Jenner

Pe când era ucenicul unui chirurg de țară, un tânăr pe nume Edward Jenner observa că femeile care mulgeau vacile de la ferme care se îmbolnăveau de vaccină (*Variolae vaccinae*, variola vacilor, care produce o formă ușoară de boală la om), nu se mai îmbolnăveau ulterior de vărsatul negru (variola umană). Era sfârșitul secolului XVIII.

Tânărul interesat de fenomen își continuă studiile medicale la Londra, sub îndrumarea profesorului John Hunter. I-a vorbit profesorului despre observațiile sale, iar acesta i-ar fi replicat: „Nu te gândi, Jenner, încearcă!”

Determinat și motivat, se reîntoarce în Berkeley pentru a practica medicina, după terminarea studiilor. La o fermă din împrejurimi izbucnește o epidemie de vaccină, variola vacilor și Jenner are ocazia să își pună în practică cunoștințele acumulate și să experimenteze un procedeu empiric, asemănător cu variolizarea. În data de 14 mai 1796, el face două incizii mici în brațul lui James Phipps, un băiețel de 8 ani, fiul grădinarului său. Peste cele două găuri, aplică secreția colectată dintr-o pustulă a unei femei bolnave de variola vacilor. La locul inciziei s-a produs o pustulă asemănătoare celei din variolă, care s-a vindecat în scurt timp. Pentru a verifica eficiența procedurii, șase săptămâni mai târziu, pe 1 iulie, Jenner îl infectează deliberat pe micuțul pacient voluntar cu variola umană. Phipps nu s-a îmbolnăvit.

Încurajat de acest rezultat, Jenner repetă experiența pe încă 8 copii, inclusiv pe fiul său, obținând același efect și încântat, întocmește un raport, pe care îl trimite la Royal Society, dar acesta este respins, deoarece argumentația a fost considerată insuficientă.

Convins că are dreptate, după multe experimente, medicul își completează lucrarea și o publică singur, sub titlul „Anchetă asupra cauzelor și efectelor vaccinei variolei, o boală care a fost descoperită în unele comitate din vestul Angliei, în special în Gloucester, și cunoscută sub denumirea de variola vacilor”. Substanța folosită pentru transmiterea variolei vacilor, după denumirea în limba latină a acestei boli (lat. *vaccinia*, derivat din lat. *vacca* – vacă), a fost denumită vaccin, iar vaccinarea era procedeu utilizat pentru protejare împotriva variolei.

Reticentă la început, lumea medicală a sfârșit prin a accepta metoda de vaccinare a medicului englez. Deși cauza bolii rămânea necunoscută, metoda lui Edward Jenner s-a extins rapid în Europa, însă vaccinarea a întâmpinat o serie de dificultăți la începutul secolului XIX, din cauza transmiterii sifilisului, ca urmare a vaccinării prin metoda braț-la-braț. O nouă tehnică de vaccinare înlocuiește treptat tehnica lui Jenner în 1805, se dezvoltă o nouă tehnică de producere a

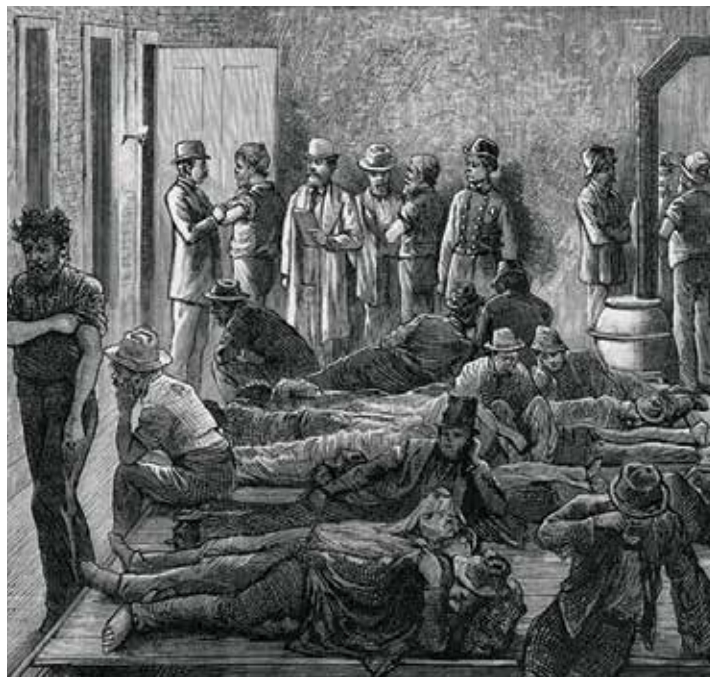
vaccinului, care înlătură pericolul contagiunii inter-umane cu alte boli. Vaccinarea braț-la-braț a fost interzisă în Anglia la sfârșitul secolului XIX.

Fenomenul a căpătat o explicație științifică abia în anul 1857 când Louis Pasteur demonstrează că bolile infecțioase sunt produse de microorganisme, care pot fi crescute și studiate. El formulează teoria germenilor patogeni în anul 1864.

Robert Koch este cel care, în 1876, descoperă agentul etiologic al antraxului (*Bacillus anthracis*). În anul 1881, face o altă descoperire de importanță deosebită: agentul TBC (*Mycobacterium tuberculosis*).

Pasteur, la rândul său, în 1880, dovedește că se poate asigura protecție împotriva bolilor infecțioase prin injectarea unor microorganisme atenuate în corp. Deschizând calea imunizării active fundamentate științific, după câteva probe reușite pentru prevenirea holerei, antraxului și erizipelului porcin, în 1881, savantul francez, împreună cu Emile Roux, reușește să prepare primul vaccin împotriva antraxului și, în 1885, primul vaccin împotriva rabiei. Tot el propune ca numele de vaccinare să fie extins la toate procedurile de protejare împotriva maladiilor prin inocularea unei substanțe externe, în semn de omagiu față de Edward Jenner, Louis Pasteur.

În secolul al XX-lea au murit de variolă între 300 și 500 de milioane de oameni. Numai în 1967 s-au îmbolnăvit de variolă circa 15 milioane de oameni și au căzut victime acestei boli două milioane.

În același an, Organizația Mondială a Sănătății a desfășurat o campanie intensă de vaccinare și de informare a opiniei publice cu privire la variolă și 10 ani mai târziu, în 1977, boala a fost total eradicată. De atunci nu s-a mai semnalat nici un caz, fiind singura afecțiune contagioasă ai cărei germeni au fost total eliminați din mediul natural.

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

LECTII ÎN TABĂRA MILITARĂ AIRSOFT DE LA AGAFTON

Copiii le place să se joace de-a armata. O fac cu seriozitate, iar unii dintre ei chiar vor să devină militari, când vor fi mari. Chiar dacă încă merg la școală, iar unii abia învață să citească, elevi din toate colțurile țării, băieți și fete, fără excepție, au avut parte de o săptămână plină, cu program strict, antrenamente și experiențe interesante împreună cu jandarmii, polițiștii sau pompierii, în tabăra tematică organizată de Clubul Sportiv Airsoft Botoșani și SBC & S Iași, în parteneriat cu Direcția Județeană pentru Sport și Tineret din Botoșani.

În perioada 3 - 10 august 2021, 28 de elevi au învățat despre jocul sportiv de airsoft, despre campare în natură contra cronometru, orientare în teren necunoscut pe timp de zi și timp de noapte, despre echipamente, tactici de joc, replici ale armelor, noțiuni de prim ajutor, echilibru și parcurgere distanțe pe tiroliană, tragere la tir cu replici de arme utilizate în joc, și multe alte activități.

Să știi să te ferești de situații critice este foarte important. La fel de important este să știi să acorzi primul ajutor sau cum să te porți în situații de urgență fie că este vorba de incendii, inundații, cutremur sau de descoperirea munițiilor rămase neexplodate.

Lecțiile, care cu siguranță îi vor ajuta la momentul potrivit, au fost predate și de către pompierii botoșăneni, participanților la Tabăra Militară de Airsoft de la Agafton. Cu această ocazie, salvatorii le-au prezentat tinerilor, tehnica și mijloacele din dotare și cum funcționează fiecare accesoriu.

Pompierii au răspuns invitației organizatorilor taberei - Direcția Județeană pentru Sport și Tineret Botoșani - și au urmărit ca activitatea să fie interactivă, copiii având posibilitatea să învețe practic, să acorde primul ajutor.

Și da, copiilor le-a plăcut foarte mult tot ce au învățat și s-au distrat de minune!

autor: locotenent Dorina LUPU,
ISU Botoșani

IN MEMORIAM

„Pe aici nu se trece !”

În fiecare început de august, românii, militari și civili, ar trebui să își amintească că, în cripte reci, își dorm somnul de veci eroii neamului românesc care și-au pierdut viața în luptele pentru țară în Primul Război Mondial, la Mărăști, Mărășești și Oituz.

La mausoleele și monumentele ridicate întru amintirea lor veșnică au fost depuse coroane de flori, în semn de adâncă recunoștință pentru sacrificiul lor și au avut loc servicii religioase pentru odihna sufletelor înaintașilor.

Până în iunie 1917, reorganizarea armatei române a fost încheiată. Campaniile românești din vara aceluia an au avut caracter ofensiv.

Bătălia de la Mărăști a avut loc în intervalul 22 iulie - 1 august 1917, fiind începută de forțele germane care au încercat să destabilizeze pozițiile româno - ruse. Atacul ostașilor români a distrus liniile adversarului obligându-l să se retragă. În zilele de 25 - 30 iulie ostașii români au ajuns pe linia Măgura Cașinului - Valea Putnei. Cinci contraatacuri inamice organizate în zilele de 31 iulie - 1 august nu au schimbat linia frontului.

Românii au înregistrat pierderi grele. Peste 110 ofițeri și 4.770 de soldați au fost declarați morți, răniți sau dispăruți. Pierderile inamicului s-au ridicat la câteva mii de morți și răniți și 3.000 de prizonieri.

Bătălia de la Mărășești a fost cea mai importantă bătălie de pe frontul românesc în anul 1917. A fost începută de forțele germane care au încercat să străpungă pozițiile româno - ruse în zilele de 7 - 9 august 1917. În zilele de 10 -11 august a avut loc un contraatac al armatei române și al diviziilor 71 și 13 ruse, în cursul căruia au fost reluate pozițiile pierdute. Cele mai aprige lupte s-au dat pe platoul Muncelului și „La Răzoare”, unde diviziile românești 9,10 și 13 s-au dovedit de netrecut. Ofensiva germană a fost definitiv oprită în perioada 28 august - 3 septembrie 1917.

Românii au avut pierderi de 450 ofițeri și peste 21.000 au murit, au fost răniți sau au fost declarați dispăruți. Inamicul a înregistrat aproximativ 47.000 morți și răniți. În ordinul de zi, generalul Eremia Grigorescu s-a adresat soldaților spunând că: „Mărășeștii au fost mormântul iluziilor germane”.

Simultan cu bătălia de la Mărășești s-a desfășurat bătălia de la Oituz. Planul inamicului prevedea o străpungere a liniilor românești pe direcțiile Onești și Târgu Ocna. În perioada 8 - 18 august trupele austro - ungare au reușit să pătrundă în dispozitivul românilor. Cele mai puternice lupte au avut loc între 19 - 22 august, atunci când inamicul a făcut un ultim efort de străpungere a pozițiilor româno - ruse. După patru zile de lupte grele, ofensiva a scăzut în intensitate, iar după o săptămână a fost oprită definitiv.

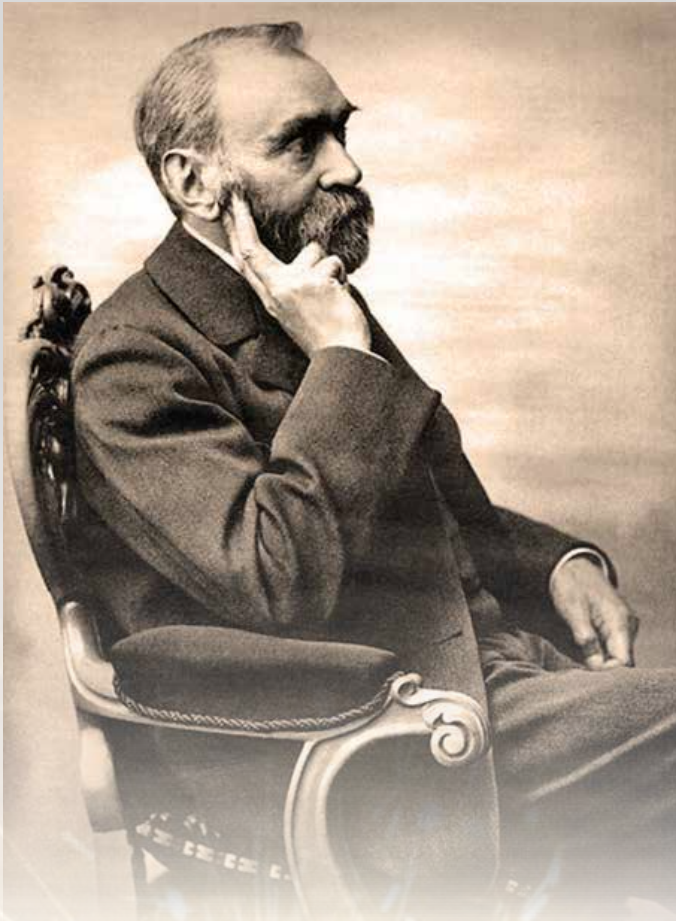
Planul german de ocupare a teritoriului Moldovei și de scoatere a României din război a suferit un eșec total. Românii au înregistrat peste 12.000 de soldați, morți, răniți și dispăruți în luptele de la Oituz. Pierderile inamicului au fost cel puțin la fel de mari.

Refacerea armatei române, capacitatea sa combativă dovedită în campania din 1917 au atras aprecierile elogioase ale aliaților. Acum totul este o poveste adevărată din istoria românilor. Vie peste veacuri, trebuie să rămână amintirea celor care, pentru ideal și patrie au strigat „Pe aici nu se trece!” și faptul că, și datorită lor, românii, militari și civili, se pot bucura de țara asta frumoasă!

La apusul soarelui, în data de 6 august 2021, pe treptele Mausoleului Mărășești, când trompeta a sunat „STINGEREA”, cei prezenți au plecat frunțile, păstrând un moment de reculegere, „întru slava eroilor neamului”.

Pios omagiu!

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

O invenție „explozivă”

studiile de chimie sub îndrumarea profesorului John Ericsson, cel care a conceput și proiectat nava blindată USS Ironclad care a devenit faimoasă în timpul Războiului Civil American.

În 1852, Alfred s-a întors în Sankt Petersburg, pentru a lucra la compania tatălui său, însă afacerile lui Immanuel Nobel din Rusia au cunoscut un faliment răsunător după Războiul Crimeii, iar el a fost nevoit să se întoarcă la Stockholm, împreună cu doi dintre fiii săi, Alfred și Emil. Aici, tânărul savant a continuat să studieze nitroglicerina, fiind interesat de posibilitatea folosirii ei în construcții. Începe să lucreze la crearea unui explozibil cât mai stabil însă experimentele sale au provocat un accident tragic. În 1864 a avut loc o explozie cumplită la fabrica sa din Stockholm, care a dus la moartea a cinci persoane, printre care și fratele său, mezinul familiei Nobel, Emil. Autoritățile locale îi interzic să-și continue activitatea în oraș, așa că Alfred și-a amenajat un laborator într-o zonă izolată, fără așezări umane, în apropierea Lacului Malaren.

Alfred Nobel s-a născut pe 21 octombrie 1833, la Stockholm, fiind al treilea fiu al lui Immanuel Nobel, la rândul său un reputat om de știință și inventator al vremii, fiind descendent al celebrului savant suedez Olof Rudbeck. Mama sa, Andrietta Ahlsell, provenea dintr-o familie bogată.

Falimentul și reinventarea carierei au fost două constante ale familiei Nobel. Anul în care s-a născut Alfred a fost dificil pentru părinții săi, care s-au confruntat pentru prima dată cu catastrofa financiară. Evenimentul s-a repetat și în 1837, Immanuel fiind obligat să plece pentru un timp în Finlanda și Rusia pentru a începe o nouă carieră. Soția sa a rămas la Stockholm, unde a deschis o băcănie, pentru a-și putea întreține familia.

Immanuel Nobel a înființat o companie în Sankt Petersburg, care furniza echipament militar armatei țariste. În 1842 și-a adus familia în capitala Rusiei, unde copiii săi au primit o educație aleasă.

La 17 ani, tânărul Alfred Nobel vorbea fluent suedeza, rusa, franceza, engleza și germana, fiind deopotrivă preocupat și de științele exacte, precum fizica și chimia. La 18 ani, el a călătorit în Suedia, Germania, Franța și Statele Unite. La Paris, renumitul chimist francez Théophile-Jules Pelouze i-a oferit șansa să lucreze în laboratorul său. Aici l-a întâlnit pe tânărul chimist italian Ascanio Sobrero, care, cu trei ani în urmă, inventase nitroglicerina - un lichid exploziv deosebit de puternic, însă foarte instabil, considerat în epocă mult prea periculos pentru a putea fi folosit în practică, deoarece exploda la variații mici de temperatură sau presiune. În SUA, Alfred și-a aprofundat

După ce a încercat mai multe variante de combinații ale nitroglicerinei cu diferite tipuri de substanțe, lui Alfred Nobel i-a surâs norocul în 1867, atunci când a descoperit varianta câștigătoare: diatomitul. Amestecată cu nitroglicerina, această rocă sedimentară silicioasă se transformă într-o pastă. După solidificare, noua substanță are aceeași forță de explozie ca a nitroglicerinei, dar este mult mai stabilă și rezistă la șocurile mecanice, ceea ce facilitează transportul și manipularea în condiții de siguranță. Inspirat de cuvântul grecesc dynamis care înseamnă putere sau forță, Alfred Nobel a denumit noua substanță „dinamită”. Pentru a putea declanșa explozia, savantul suedez a brevetat un detonator bazat pe aprinderea unui fitil.

Celebrul inventator a dorit să ușureze munca oamenilor și să salveze vieți, în industria minieră și cea de construcții. Nu s-a gândit că explozibilul inventat de el va fi folosit în principal în scopuri militare.

Descoperirea dinamitei i-a adus recunoaștere internațională, dar Alfred Nobel s-a îmbogățit în urma inventării unui alt explozibil, gelinita. Formată din nitroglicerina, azotat de potasiu și rumeguș de lemn, gelinita este o substanță explozivă cu mult mai puternică decât dinamita, fiind de asemenea inalterabilă în apă și puțin sensibilă la șocuri.

Victor Hugo l-a numit „cel mai bogat vagabond al Europei”, datorită pasiunii sale pentru călătorii.

Când nu fugea din loc în loc, savantul suedez lucra intens în laboratoarele sale. Cu timpul, Alfred Nobel a deschis fabrici și laboratoare în peste 20 de țări.

Deși nu a fost căsătorit niciodată și s-a dedicat permanent muncii sale, în viața lui Alfred Nobel au existat cel puțin trei mari iubiri. Ultima și cea mai lungă relație a sa a fost cu o florăreasă din Viena, Sofie Hess, pe care chiar el o numea, la un moment dat, doamna Nobel.

Spre sfârșitul vieții, Nobel era un om foarte bogat, dar opinia publică îi era în parte nefavorabilă și o confuzie a unui ziarist francez l-a făcut pe Alfred să înțeleagă că va rămâne în memoria lumii, în pofida celor 350 de invenții brevetate, printre care cauciucul sintetic, pielea artificială și mătasea sintetică, drept „Negustorul Morții”. Era anul 1888, iar cel care murise în fapt era Ludvig Nobel, fratele său. Un ziar a publicat din greșeală necrologul lui Alfred Nobel, în care savantul suedez era condamnat pentru invențiile sale. Titlul l-a pus pe gânduri pe marele inventator:

„Negustorul Morții a murit

- Dr. Alfred Nobel, care s-a îmbogățit descoperind mijloace fără precedent de a ucide alți oameni, a murit ieri”.

Pe 27 noiembrie 1895, în cadrul Clubului Suedez-Norvegian din Paris, el a anunțat în public crearea premiului care-i va purta numele. În plus, el a hotărât ca toată averea sa să fie transformată într-un fond din care să fie răsplătite anual cele mai mari realizări în știință, precum și eforturile făcute de o persoană pentru instalarea păcii pe planetă. Ulterior premiul uriaș a fost divizat pe domenii precum literatură, fizică, chimie și medicină.

Savantul suedez a murit chiar în anul următor, în 1896 în urma unei hemoragii cerebrale, la San Remo, pe când se afla într-o călătorie în Italia.

Acum, atunci când auzim numele de Nobel, ne vine imediat în minte renumitul premiul pentru pace. Nu ne gândim la Immanuel, Alfred, Ludvig sau Emil.

autor: colonel Cristian RADU, IGSU

31 de ani de SMURD

La mulți ani!

În data de 25 septembrie sărbătorim 31 de ani de la înființarea Serviciului Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare, o structură care s-a născut dintr-un vis, la Târgu Mureș, acum 31 de ani, pentru a ajuta și a salva oameni.

Activitatea SMURD în România a început în 1990 prin experimentarea unui sistem de urgență care funcționa și în alte țări europene. Avea la bază o singură misiune: transferul unui echipaj medical la locul unde era pacientul aflat în stare critică, dezideratul fiind acela de „aduce-re a spitalului la pacient”.

Sub egida Clinicii de Anestezie Terapie Intensivă, SMUR pe atunci, a funcționat doar cu personal voluntar. Echipajul care se deplasa pentru acordarea asistenței medicale de urgență era condus de un medic de anestezie și terapie intensivă și de medicină de urgență. Aveau în dotare o singură mașină echipată pentru intervenție rapidă, fără posibilitatea de a transporta pacientul. Acest lucru era asigurat atunci de o autosanitară a Serviciului de Ambulanță.

Încet și sigur, cu toții am înțeles cât de important este să ne ajutăm unii pe ceilalți repede, mai ales atunci când sănătatea noastră și a celor dragi este în pericol.

În 2006 a fost înființată și Fundația pentru SMURD, de către doctorul Raed Arafat, fondatorul SMURD, dar nu a

existat și nu există nici o relație directă de subordonare sau de control între SMURD și Fundația pentru SMURD, cele două fiind două entități total diferite.

În ritm alert, pompierii militari au înțeles că își doresc să-și dedice viața și în acest mod salvării semenilor lor și au sprijinit competent eforturile menite să facă din SMURD ceea ce este astăzi: un serviciu public performant, mereu în slujba oamenilor. Astăzi este o parte indispensabilă a sistemului de urgență, iar sistemul integrat de răspuns la urgențe s-a transformat continuu, a evoluat, fiind mereu orientat în a răspunde prompt și eficient nevoilor cetățenilor.

La mulți ani, medici, asistenți, pompieri, piloți și voluntari care faceți ca povestea de succes care poartă numele de Serviciul Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare să rămână o poveste de succes, creată pornind de la visul unui singur om, acum 31 de ani!

Timp de 31 de ani, sistemul integrat de răspuns la urgențe s-a transformat continuu, a evoluat, fiind mereu orientat în a răspunde prompt și eficient nevoilor cetățenilor.

31 de ani pentru oameni.

Încă odată, s-a dovedit că munca în echipă, dedicarea și sacrificiul, susțin cele mai de preț cuvinte ale salvatorilor „Pentru ca alții să trăiască!”

Ziua Mondială a Inimii este sărbătorită în fiecare an în data de 29 septembrie. A fost sărbătorită pentru prima dată în anul 2000, cu scopul de a informa populația din întreaga lume cu privire la principala cauză de deces, și anume bolile cardiovasculare. La nivel mondial, anual se înregistrează 17,3 milioane de decese din cauza bolilor cardiovasculare, iar acest număr este în continuă creștere.

În România, evenimentul este organizat de către Fundația Română a Inimii în parteneriat cu Societatea Română de Cardiologie.

Obezitatea, alimentația necorespunzătoare și inactivitatea fizică la copii și tineri devin din ce în ce mai frecvente, mai ales acum, pe timp de pandemie.

Oare cum se descurcă ea atunci când noi dormim, când fugim, când ridicăm sau ducem greutate, atunci când ne despărțim de cineva sau ne împăcăm cu cei dragi? Cum bate într-una, secundă de secundă, minut de minut, zi de zi, până când ... noi ne oprim din a trăi, odată cu ea? Dacă o privești cu atenție, îi observi toate hopurile pe care le-a trecut, toate urmele pe care le-au lăsat tonele de sânge care i-au dat atât de muncă, dar și toate poveștile, vesele sau triste, care au marcat-o. Pentru primele, e nevoie să deschizi larg ochii. Pentru cealaltă, trebuie să îi închizi. Apoi, ar fi bine să îți iei inima și să o pui la loc și să începi să trăiești altfel.

Există atât organizații guvernamentale, cât și neguvernamentale care sărbătoresc această zi prin

Ziua Mondială a Inimii

Trebuie să ne gândim și la inima noastră, măcar din când în când, nu? Ce-ar fi să ne încurajăm pe noi înșine și pe ceilalți, să facem schimbări în stilul de viață și să promovăm ideea de a fi mai buni cu inimile noastre. Am putea, de unii singuri sau în familie, să urmăm diete sănătoase și să ne implicăm în exerciții fizice, să ne verificăm în mod regulat colesterolul, tensiunea arterială și inima, mai des, nu doar pe 29 septembrie.

Uneori e bine să ne punem inima pe o tavă în fața noastră și să o privim cu atenție. Ne-am da seama atunci cât de fragilă este și cât muncește pentru noi.

organizarea de târguri de știință, expoziții, sesiuni de fitness, discuții publice, plimbări și maratoane.

Unele clădiri, monumente și repere celebre sunt alese să fie colorate în roșu la această dată pentru a fi în sprijinul populației cu scopul conștientizării bolilor cardiovasculare.

Și ce bine ar fi să nu uităm să iubim și să ne iubim! Poate că inima noastră ar fi mai sănătoasă și noi am trăi mai mult și mai bine.

autor: colonel Daniela SILVI, UPS

Fii responsabil,
poartă mască!

Adresa redacției:
București, sector 2, strada Banu Dumitrache, nr. 46.
Telefon: 021.208.6150
www.igsu.ro
revistapompieriiromani@igsu.ro
revistapompieriiromani2020@gmail.com

RESPONSABILITATEA asupra opiniilor exprimate în revistă, revine în totalitate autorilor.
MATERIALELE transmise la redacție spre publicare, nu se înapoiază.
REPRODUCEREA materialelor din cuprins este permisă numai cu menționarea sursei (copyright cf. Legii 8/1996).
Revista PROTECȚIA CIVILĂ editată de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență.